

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσια, δρᾶσις καὶ φιλοπότρια,

Δέκατον κι' ένατον μετρούντες χρόνον 'στὴν γῆν ἑδρεύομεν τῶν Παρθενώνων.

Τῶν δρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτ ὡ φράγα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγα καὶ 'στὸ χέρι.

Προῦτ' Ἰουνίου κι' εἰκοστὴ
κι' ἡ Κορδοῦ σαρακοστὴ.

Πούτος ἔξη κι' οἰκταίῳσα,
καταίγῃς 'στὴ Σαγαύσσα.

**Τοῦ Θεοτόκη χειρισμοὶ
καὶ τῆς Ἑλλάδος μακροισμοί.**

Με στέφανον νεόπλεκτα καὶ δροσοφαντιμένον
με σπερανθῶν, Κόντε μο', κι' ἔληξας γλωρὸ κλαρί...
χαίρε, ποῦ ψάλλω σήμερον χαιρετισμοὺς καὶ σένα
καλοῦς τοὺς ἐψαλα ποτὲ τοῦ γέρου Θεωδοῦ.

Χαίρε, ποῦ διεξήγαγες τὴν κρίσιν ἐν σορίᾳ,
χαίρε, λαμπρὸν Κατάστημα Κόντε καὶ Συντροφίᾳ,
χαίρε, τῆς κοσμοζάκουστος Κερκυρας ἀργοντόπουλο,
χαίρε, εὐπατρίδη γονδολῶν, ζουμάτων, τρεβαδοῦρων,
χαίρε, ποῦ πάλιν ἔλαμψες μαζί με τὸν Σιμόπουλο
καὶ γίνετε κι' οἱ δρό μαζί τὸ φῶς τῶν Δισκοῦρων.

Χαίρε, κυμάρη τῆς Βουλῆς
-καὶ χαιδεύμενη τῆς Αὐλῆς,
χαίρε, λεπτότατε, γλυκέ,
μὲ τὰ λεπτὰ τὰ μῆλα,
καὶ τρίλωπε βασιλικὴ
μὲ τὰ σπανάτα φύλλα.

Ὅταν καὶ δὲν ἔχωμε λεπτὸ νὰ ζύσωμε τὸ δόντι μας
φάγωμε τὸ στόμα μας καὶ ψάλλωμε τὸν Κόντη μας.
Ὅπως με τὸν Ἀνάγκυρον τὴν κεραλίην τοῦ κλίνει
τῶνος ἀναγκύρου ἠσακρούς τοῦ κράτους τῶν ἀπόρων...
χαίρε, περικαλλέστατε καὶ παμορᾶς σελήνη,
ποῦ τὸν μουνγὸ μουστακκαλῆ τὸν ἔχεις δορυφόρον.

Χαίρε, σουρτοῦκο κόμ ἰλ φὸ καὶ τρέ ζολὶ γελέκο,
χαίρε, ποῦ ξανκοῦμπησις ἀπάνω 'στὸν Ἀλέκο,
χαίρε, λογιὸ μελίρριτε κι' ἑλκυστικὴ μαχνητή,
χαίρε κι' ἑτερόφωτε κι' αὐτοφῶτε πλανήτη.

Χαίρε, ποῦ κι' ἡ Σπιανάδες
κάνουν τώρα πετινάδες,
κι' ἀρῆσαν τὸν Στρατηλάτη
δεκαῆξή με τὸν Φλέσσα,
καὶ κινεῖται τὸ Παλάτι
κι' ἕνας Κόντες πάει μέσιν.

Χαίρε σὺ παλλάδιον
καὶ πιστῶν ὄσφραδιον,
ποῦ μετὰ χαρᾶς ὄσφρανή καὶ τὸ κόμμα τὸ 'δικό σου
μυρωδιὰ τοῦ ρουσφετιῦ,
ὅταν εἶδε τὸ καίμενο 'στὸ τρανὸ τάρχυντικό σου
τὴν μαμμὴ τοῦ Παλατιῦ.

Χαίρε, ποῦτρεξες μ' ἀμάξῃ πρὸς τ' Ἀνάκτορα γοργός,
χαίρε, ποῦθελες νὰ γίνης τῶν ἀρμάτων Ἰπουργός,
κι' ὅλοι 'πρόσμεναν νὰ βάλῃς μπότικας στρατιωτικῆς,
κι' ὁ κομῆς ὁ σκαρπιναῖος
νὰ προβάλλῃ σπιρουνάτος,
καὶ νὰ γίνῃ σάν τὸν γέρο Μπουπαρῶδες καὶ Πατακῆς.

Τρεὶς χαίρε. ποῦ οἶλων 'προσμέναν χοροὶ
νὰ 'δοῦν καὶ τὸν Κόντε με κρόνος βάρυ,
κι' αὐτὸς νὰ τρογιῇ μαχαίρι, πηροῦνα,
νὰ βγάλλῃ τῆς γόδας, νὰ βάλῃ σπιρουνίνα,
τὸ ντόλτσε φᾶρ νέντε, τὸ χάσκα, τὸ χάσκα,
κι' αὐτὸς νὰ μουντζῶση,
καὶ τώρα πελάσκα
'στὴ μέση νὰ ζῶση,
νὰ σείση, ν' ἀστράψῃ,
νὰ κόψῃ, νὰ ράψῃ,
νὰ βάλῃ σπαθί,
νὰ μὴ βασκαθῇ.

Χαίρε, ποὺ καὶ Σκηπίωνα θὰ σ' ἔλεγαν κί' Ἀννίβα,
μὰ τῶν ἀρμάτων Ἰππογγῶν ἀνέδειξες τὸν Γρίβα,
χαίρε, ποὺ θὰ μὰς ἐδειχνες πῶς σὺ βασιτεῖς τὰ κότσα,
χαίρε, ποὺ κί' ὁ Σιμόπουλος σὸν ἔμπεδος ἴσθιν κρότσα,
γαῦ γαῦ μὲ τρόμο γαυγίζαν σκύλοι μικροὶ μεγάλοι
τῶν νεῶν Ἀθηνῶν,
γιατί πολλὴ ὀρέθησαν κί' φόρονς Ἰσπανία
ἴσθι γένος τῶν κυνῶν.

Λάμπυς καὶ πάλιν ὡς καὶ πρὶν, Κορρηϊκὴ φωτοδότη,
τὸν μέγαν ἔρκον ὥμοσε μὲ τῆς νυκτὸς τὰ σκόττα,
παρόντος καὶ τοῦ Κορδονᾶ, ποὺ γέροντος κυρίου,
κί' ἦτον ἡ νόξ συμβολικὴ καὶ πλήρης μυστηρίου.

Χαίρε, ποὺ μὲ τὴν λάμπην σου διέλυες τὸν ζόρον,
κί' ἀκούσκατες περιεργοὶ τῶν ἀμάρτων τὸν φόρον
ἔτρεχαν πρὸς τ' Ἀνάκτορα καταλαχνησμένοι
νὰ μάθουν τι συμβαίνει.

Τρεῖς χεῖρες, ποὺ κί' ὁ Κορδονᾶς θερμῶς σὲ συνεζήρη
κί' ἐσφίσε κί' τὸ χεῖρ σου καὶ τοῦπος: ἐρ' ὃ πάρει;
Τρεῖς χεῖρες, ποὺ κατέθηκες καὶ τὴν γωνίαν κί' πῦξ
ἐπίρασε περίλαμπρος ἀπὸ τὴν Γερὰν Μπρετάνια,
χαίρε, ποὺ σ' ἐχειρέτησε φιλομεϊδῆς κί' ὁ Λάμπυς,
κί' ἐπῆγες ἴσθι κονάκι σου, καὶ σοῦλακαν μετάνοια.

Τρεῖς χεῖρες, ποὺ κί' ὁ Φασουλῆς σωτήρα σὲ κηρύττει,
κί' ὅταν μὲ τὴν κρότσα σου, Κορρηϊκὴ κολλοσέ,
σεινάμενος κουνάμενος ἐγύρισες ἴσθι σπῆτι,
κῆπος Μεγαλειώτατον ἐπάττισε καὶ σέ,
κί' ὁ κόσμος ἐμακάρισε τὴν γῆν αὐτοῦ τοῦ κράτους,
ποὺ ἴγμισε μὲ Σαβδαῶθ καὶ Μεγαλειωτάτους.

Χαίρε, Μεγαλειώτατε,
μεγάλε κί' ὀρισιώτατε,
χαίρε καὶ πάλιν τὴν ἀρχὴν ἐπὶ τῶν ὤμων ἄρα,
χαίρε καὶ σὺ, ψαλλόμενος μὲ τὴν χορδὴν κί' ἀνάκι,
μὲ μινθολίνου μουσικῆν, ἀλλὰ κί' κερκαούζας,
χαίρε σισετὲ καὶ λυγιστὴ Νυμπίε τῆς μουφλούζας.

Τρεῖς χεῖρες, ποὺ γὰρ στήριγμα ἴπηρες καὶ τὸ σκινίδι
τῆς Ἀκρας τῆς Ἀριστερᾶς, τοῦ Νίκου τοῦ Λεβίδη,
χαίρε, ποὺ σ' ἐκραιώσατε κί' ὁ πρῶτον Ροδεσπέρους
καὶ τῶρα τὴν Ἀριστερὰ χαιρέτησε τὴν Ἀκρα,
χαίρε, ποὺ ἴθυσατε γι' αὐτὸν ὁ σκινιδᾶς ὁ γέρος
κί' ψάγνει γὰρ νὰ ἔρῃ μαλλὰ ἴσθιν ἀσπρη τοῦ φαλάκρα,
νὰ τὰ τραβήξῃ μὲ θυμὸ καὶ μ' ἄκρ' ἀπελπισιὰ
γι' αὐτὴ τὴν μπαμπουσιὰ.

Χαίρε, ποὺ πάλιν ὁ παπποῦς ἔχει γὰρ γούνας ράμματα,
χαίρε, ποὺ φίλων μούτσουνα μὴ βλέπων σκυθρωπὰ
ἴσθιν Ἀργαζήρη ἄρρησε τὸν κληρὸ καὶ τὰ γράμματτα
ν' ἀργάση κάθε δάσκαλο κί' ἀνάξιο παππᾶ.

Χαίρε, ποὺ ἄκρη γι' αὐτὸν τὸ ξακουσμένο Ἰζόντε,
τὸ φέρει ντὶ Λεβάντε,
χαίρε, ποὺ φίλων Βουλευτῶν
τὸν φίλησε χροαίε,
χαίρε, ποὺ ἴμχαναν γι' αὐτὸν
πολλὰ καμπανάρια.

Τρεῖς χεῖρες, ποὺ ζουράθηκε κί' ὁ Φασουλῆς ὁ Βάρδος,
ποὺ μὰς ἐχρηποίησε κί' ὁ νέος ὁ Λομβέρδος,
χαίρε, ποὺ λένε πῶς κί' αὐτὸς καλὰ θὰ κἀνη χίλια,

κί' ἐλπίζουν πῶς καὶ σὲ λαγοῦς θὰ βάλῃ πετραχίλια.
Χαίρε, ποὺ ἴπηρες Ναυτικὸ
τὸν Ἄλφα Στεφανόπουλο,
τὸν σταφίδε τὸν γουσιτικό,
τοῦ Ἰβέρου τὰρχοντόπουλο,
νὰ σπεῖρη καὶ ἴσθι θάλασσα καὶ ἴσθι γαλαθὸ τὸ κύμα
σταριδαμπελοῦ κλήμα,
κί' ἂν ἀγριέουν ἔφαχν λαοὶ σταριδοφόροι
γιὰ τὴν καψο-Μπαμπουσιὰ πρῶτος νὰ βάλῃ πλώρη.

Χαίρε, Μεγαλειώτατε,
χαίρε, Πανεζοῦτατε,
ποὺ ἴπηρες ἓνα σκινιδᾶ,
ποὺ ἴπηρες κί' ἓνα σταριδᾶ,
τὰ δύο νέας σύμβολα τῆς νέας Ρωμοσύνης,
ποὺ ταπεινὰ τὰ προσκονοῦν τῶν Ἀγχιῶν οἱ κοῦροι,
τρεῖς χεῖρες, ποὺ τὴν ζυγαριὰ βρεχρῆς Δικαιοσύνης
ἀνέταξε τὴν ἐφόρτωσε ἴσθ' ἀνήφι τοῦ Βουδοῦρη,
ἴσθιν Ντὶ Καλογερόπουλο, σφριγγιστὴ Χαλκιδεῖ,
τὸν ὑποσχόμενον σταθμὰ τῆς Θεμισδο σπο.δαττα,
Ραδάμακθων καὶ Μίναος νομομαθῶς ἀλαξ,
ποὺ τὸν ψηφίζει πάντοτε δικαίως ἡ Χαλκίς.

Ὁ δὲ Καλογερόπουλος ἐπῆγε μάνι μάνι
κί' ἐρώτησε τὸν θεῖον τοῦ τί διαβόλο νὰ κἀνη,
κί' ὁ θεὸς εἶπε πρὸς αὐτὸν: γατὶ σ' ἐμέναν τρέχεις;
ἐσὺ καὶ νοῦν, παιδικὴ μου, κί' ἡλικίαν ἔχεις,
καὶ σκέψου κί' ἀποφασίσει κί' ὅ, τι σ' ἀρέσει κάμει,
κί' ἐγὼ θὰ παύσ' ὁ Ναυτικὸς τοῦ Κερκυραίου νῆμα.

Χαίρε, ποὺ τοῦ Βουδοῦραχα θὰ στερηθῆς τὰ φῶτα,
χαίρε, ποὺ χεῖρ σου δεξιὰ δὲν εἶναι σὸν καὶ πρῶτα,
καὶ λέγει καὶ τὰ λόγια σου λόγια τῆς κερκαθάνας
καὶ πάει ἴσθιν περπατοῦ μὲ ποῦρο τῆς Ἀβάνας.

Τρεῖς χεῖρες, ποὺ δὲν ἔδειξε κί' ὁ διπλωμάτης Ἄθως
γὰρ τὸ χειροπολάκιον πολλὴν σπουδὴν κί' πάθος,
κί' ἐδέχθη σὺ ἴσθους Πρεσβευτᾶς τῆς νότιας ν' ἀποστέλλῃ,
κί' σούδωσε καὶ τὸ μονάκι νὰ τὸ φερῆς σὸν θέλῃς.

Τρεῖς χεῖρες, ποὺ σ' ἐπῆρανε Μίνιστροι ἴσθι κοντό,
χαίρε, ποὺ τοῦ Ρωμάκων σου φορεῖ τὸ τρικαντό,
χαίρε, ποὺ φίλων παλαιῶν ὕμνηθ' ἡ γενναϊότης,
χαίρε, ποὺ κί' ὁ Μπουφίδης σου, θεράπων ἐν τοῖς πρώτοις,
ἐξέρθ' ἱποτικώτατα κί' κηθὸς πρέπει κύριος,
χαίρε, ποὺ δὲν ἔθυμωσε κί' ὁ Στάθς ὁ Κυθῆριος,
κί' ἐκείνος ἴσθιν διανομὴν ἐστάθ' ὑπερηφάνως
καὶ ἴσθιν Λομβέρδο ἴφερσε τῆς Ἀθηνᾶς τὸ κράνος.

Χαίρε, ποὺ κάθε κραταιὸς τῆς στούγγας βασιλίσκος
τῆς Σερακιλίτσας τῆς Ἀρχῆς τὸ πάθος κατενίκα,
μῆτε κί' ὁ νεωρῶτιστος δὲν ἴθυσατε Χατζῆτσος,
ἂν κί' ἀδικήθη κί' ἀπὸ σὲ κί' ἀπέμεινε ἴσθι γλύκα.

Κήρυκες διελάλησαν ποὺ Θεοδώρ τὸ πείσιμον,
ποὺ τοῦκαμναι οἱ φίλοι τοῦ διατριβῆν ἀινέσιμον,
κῆρυκες διελάλησαν τὰς νέας σου τὰς νίκας
κί' ἐκήρυτταν πῶς ἄρρησε τὸν γέρ' ὁ Ζωγλοπιτῆς,
κί' ἐκήρυτταν πῶς τοῦφυγε μὲ τρόπ' ὁ Κερκαίνικας,
καὶ φεύγει σὸν ἀτίθαστος κάρης κί' ὁ Κερκαίτης.

Κί' ἔλεγαν πῶς ὁ παππούλης πύργους ἴσθιν ἀέρα κτίσει
κί' ἔχει μάτια σὸν χαριδᾶ,

Ουρλιάζουν μέσα 'στη Βουλή λογής λογής τσακάλια
 και τής φωδίσιας τής 'Αρχής φερμάει τὸ ψωμί
 γοργὸς αἰτὸς δικέφαλος, αἰτὸς μὲ δύο κεφάλια,
 τὸνα τοῦ Κόντε τοῦ τρανοῦ και τὰλλα τοῦ Ζαΐμη,
 'κρατούσε και 'στὰ νύγια του μὲ μιά χαρὰ μεγάλη
 τοῦ Θεωδῶρ τοῦ Κορδονῶ τὸ φαλακρὸ κεφάλι.

Βολαῖς βολαῖς τὸ τσίμπαγε, βολαῖς βολαῖς τοῦ λέει :
 κεφάλι, κακοκέφαλο, πούμαι τὰ πρώτα κλήη ;
 μὰ τέτοια 'στὸν αἰτὸ 'μλεῖ
 τοῦ Κορδονῶ ἢ κεφαλή.

Μούφαρες τὸν Λεβίδη μου, τὸν Νικο τὸ πουλί μου,
 μούφαρες κι' ὅσους μούδαλαν τροπάρια κι' ὀκτωγίλια...
 φάγε τὸν Νικολίτα μου, φάγε τὸν Νικολή μου,
 νὰ κάνης πῆγες τὰ φτερά και πηθαμαῖς τὰ νύγια.

κι' εἶπαν πῶς κι' ἡ φουστανέλα τοῦ Πιλάσκα κυματίζει
 πρὸς τοῦ Κόντε τὴν μερίδα.

χαῖρε κι' 'Αργῶ
 τῶν θελόντων σωθῆναι.

Κι' ἀνοίγε κηρύκειν στόμα
 κι' ἔλεγχον κι' αὐτὸς ἀκόμα,
 εἶπαν τὸν γέρο Θεωδωράκη μιά φορά τὸν εἶπε Δίξ
 τοῦ μεγάλου τοῦ Φειδία,
 πῶς σκιρτῶν ἀποσκιρτῆ κι' ἀπαρτίζεται τὸ Κορδόνι,
 κι' ὁ πεσὼν ἀδούξως Ζεὺς τὸ φρεσὶ και δὲν κρυώνει.

Χαῖρε, ποῦ κόμμα ξυπνᾷς ὑπναλέων
 καὶ πρὸς νέους τὸ φέρεις ἀγῶνας,
 χαῖρε ποιμὴν δεκαεξή και πλεόν
 ἀποπράντων ἀμνῶν τῆς Κορδῶνας.

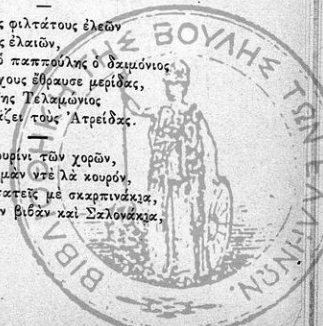
'Επρόβαλε μετέωρον ἐκ τῆς Ἀνατολῆς,
 κι' ἐλαιοφόροι κήρυκες κατὰ τοὺς ἐλαϊῶνας
 εἶπαν ἀντὶ διάλυσις νὰ γίνῃ τῆς Βουλῆς
 πῶς ἔγινε διάλυσις 'στὴ στρουγγα τῆς Κορδῶνας,
 κι' ἐν ἔλμασι κι' ἐν ἔσμοσι, κηθὼς κι' ἐν κλαπαδόρκα,
 τὰδε σοῦ φάλλου τῶρα.

Τρεῖς χαῖρε, ποῦ κι' ὁ κόσμος τῆς Αὔλης
 γιὰ τούτους τοὺς θριάμβους σὲ συγχάριρει,
 χαῖρε, ποῦ κι' ὁ Πλατούτσας ὁ πολὺς
 μὲ τεμενὶ σοῦ 'φίλησε τὸ χέρι.

Χαῖρε, ποῦ τοὺς φιλάτους ἐλεῶν
 ἐκάθισες εἰς ἕρος ἐλαίων,
 και βλέπει κι' ὁ παππούλης ὁ δαμιόνιος,
 πῶς τὰς συμμάχους ἐθραυσε μερίδας,
 καθὼς ὁ μανιώδης Τελαμωνίας
 ἐνόμιζε πῶς σφάζει τοὺς 'Ατρείδας.

Χαῖρε τῆς στρουγγας τοῦ γέρου σαγῆνη,
 χαῖρε πολλῶν διωσμένων λαγῆνη,
 χαῖρε Γοργῶ
 τῶν μελλόντων παυθῆναι,

Τρεῖς χαῖρε, σιγουρίνι τῶν χορῶν,
 πούσαι και ντιαμὸν ντὲ λα κουρὸν,
 χαῖρε, ποῦ περπατεῖς μὲ σκαρπινάκια,
 γλεντζε και μὲτὸν βιδῶν και Σαλονάκια.

χάιρε, πού σου χρειάζεται Παρίσι,
χάιρε, ψηλόλιγνό μας κυπαρίσι.

Χάιρε, πού νέαν παρχεις ἐλλπίδα,
χάιρε, πού 'πῆρες Μασκότ τήν σκινίδα,
χάιρε, πού τόξα μεγάλος ἀρέντης
κι' ὅπως καί πρώτα κομφῆς καί λεβέντης
θᾶ πάρης καί 'λίγη δροσιά τοῦ ζεφύρου,
θ' ἀκούσης καί 'λίγη Βωδβίλλ τοῦ Φαλήρου.

Νέα τέρψις μᾶς κλιεῖ,
χάιρε, Κόντε κερκλή,
Σοῦ γελᾷ κι' ὁ Κερκλᾶς,
τρίζουν τῆς Βουλῆς οἱ ὄθικοι...
σῶσον μας, πατρὶς 'Ελλάς,
τῆς πρεσβείας Θεοτόκη.

Ποία κρίσις, ποία νίκη μᾶς μεγάλος ἐδόμαδος,
τήν κερύττα σου κυττάει κάθε Κόντες Κατράμαδος,
καί φωνάζει, Σικριπίνι,
κάθε τῆς ἑλθῆς Κοντέας :
'στὴν κερύττα πού περᾷ
ἕνας Κόντες εἶναι μένα.

Χάιρε, διπλωμάτη Κόντε,
καί βατσέλο καί τριπόντε,
πού τεχνόνεις τὸ ρουθόνι
'στῆς Βουλῆς τήν κατταγίδα,
καί προσφέρει τὸ κουδονί
'στῶν Σπεταῶν τὸν Λεωνίδη,
πού τοῦ τότε Πικολαμέντου τᾶ μεγάλᾳ τᾶ κλειδίᾳ
τρὶς ἀρνάβη νὰ τᾶ δώσῃ 'στῆς Κορδόνας τᾶ παιδίᾳ.

Χάιρε, πού κι' ὁ Θεοδώρης δὲν κοιμάται, δὲν γκῆσει,
μὰ τοὺς φίλους ἡμετέρους,
τοὺς ἐρῆβους καί τοὺς γέρους,
εἰς τὸ σπᾶτι τοῦ μκῆσει.

Καί φωνάζει δονατᾶ
καί τοὺς λέει τᾶ καί τᾶ,
πῶς τᾶ δόντιξ του θᾶ τρίζῃ,
πῶς τὸν Κόντε θᾶ τὸν ρίζῃ,
καί γελᾷ μὲ τὸν Ζαήμη καί τὸν πέρνει 'στὸ μεζέ
καί τὸν Τριανταφυλλάκο τὸν βραπίττει Βουλανδέ.

Χάιρε, πού τὸν γέρο μῆνις τὸν παρῶργισε μεγάλη,
κι' ὁ κθεῖς παρῶργει
τὸν ἀίσχη Θεοδώρῃ,
καί τοῦ λέν ἀπὸ τὸ ζυδι τοῦ θεμοῦς νὰ ξικνεβγάλη.

Χάιρε, Κόντηδον λαμπᾶς,
χάιρε, πού κι' ὁ Τσακλιμπᾶς,
γεροντότερος τοῦ γέρου
καί τοῦ κάθε πρεσβυτέρου,
μὲ τᾶ ρούχᾳ του μαλλόνει
πῶς νὰ πέη τὸ Κορδόνι.

Χάιρε, πού κι' ἐκεῖνος σκούζει
καί τοὺς ἀποστάτας λούζει,
κι' ἀγκαλιζέει καί φιλεῖ
τὸν παπποῦ τὸν μπαμπάκλῃ,
κι' οἱ δῶς γέροι πᾶν ἀνάμκ
καί σοῦ κάνουν ἕνα κλάμμα!..

Χάιρε, Κόντε, τρακλόδ,
νὰ φιλεῖ καί μάτσα μούτσα,
τὸ χειρόκτι σου φιλεῖ
σὺν τὸν Κώστα τὸν Πλατούτσα,
κι' ἀπ' τὸ σπᾶτι τὸ 'ψηλό
ρίζε μας λιρὼν χερσούτσα.

Χάιρε 'στὴν διακασῶν,
πού θεμοῦς ἀνακασῶν
ὁ τοσοῦτος Κορδονίδης
ἀπολέσας Μπουκαπάρτης,
ξικνεβγάλε τῆς σκινίδας
γεροκούταδος ἀντάρτης.

Χάιρε χάιρε, πού φωνάζει : σκινιάδες γρηγορεῖτε
καί μὲ ζύλα σὺν καί πρώτα τοὺς θεμοῦς ἐπιτηρεῖτε.
Μᾶρς, ὁ διάβολος νὰ πάρη τοῦ Κουρένου τὸ γονεῖο,
μᾶρς, παιδίᾳ, νὰ ξικνεβγάλη Σικριπινί μὲ τὸ στανίο.

Χάιρε χάιρε, πού 'στὸ πλῆθος ρητορεῖτε τῆς σκινίδας
κι' ὁ τοσοῦτον νομιμόρφων Δελγαγιώργης Λεωνίδας,
χάιρε, πού σὲ θεμορεῖτε τὸν θεμορροφρὼν ἡ γλῶσσα
κι' ἐξορμᾷ σκινιδόρφων λεγῶν δικιμονίδας,
κι' ἀπὸ γούπουτος κι' ἀπὸ βράμοις ὄλ' ἡ πόλις βρέμεται
καί 'στὰ ζύλα κάθε νόμοι καί προφήτης κρέμεται.

Χάιρε χάιρε, πού μὲ μάτσα ξεφρονίζουν φλογόβλα :
κάτω τοῦ Λεβιδῆ, φύλα,
κι' ἡ σκινὶ κατὰ τοῦ πρῶν ἐξεμάνη σκινιδᾶ
καί σπυρῖζει καί πηδᾶ,
κι' ἡ πλῆθος, ὅπου τοὺς νόμοις τοὺς καιμένους ἐπέτηρει,
θεμορροφῖς τελούσκα
καί τὸ σῦμπαν ἀπειλούσκα,
ρίχεται σ' ἰνὸς μπακάλη λιπαρὸν τουλουμοτῆρι,
κι' ἐρχάβη τὸ τυρί
'στὴν ὕεικί τοῦ Θεοδώρῃ,
κι' ἐγερεθεῖς ὡσὺν 'Ανταῖος ὁ μπακπουλάς ὁ πετῶν
τὸν ἐμφύλιον κηρύττει κατὰ πάντων καί πασῶν.

Χάιρε χάιρε, πού σκοπεῖ ν' ἀγριέψῃ 'στὰ σωστά του,
χάιρε χάιρε, πού 'στουὺς σῆλους τὸν πολιτικὸν ἱλίγγων
ἀνηγγίλην κι' ἡ ρεμούλα τοῦ τυροῦ τοῦ παχυτάτου
μὲ βραρεῖς παϊάνον ἦγους καί Τυρηνικὸν σαλ-τίγγων,
κι' ὁ θεοραὶ τοῦ Σκινιδάρχη, πού δεσποῦνον πανταχοῦ,
'ξέσπασαν εἰς τὸ βράβει τοῦ μπακάλη τοῦ πτωχοῦ.

Καὶ καρπόσις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Σῆχο, καῦμενε Φεσουλά, καί τὸ κορμί σου εἶσε,
'πές μου, μωρὲ, πού ράβεται γὰρ νὰ σοῦ 'πὸ πόδς εἶσαι.
'Εγὼ 'στουὺ Γεωργῆρ ράβουμι τοῦ Παππαζωάννου,
ὅπου τὸ γούστο 'γνώρισε κάθε πρωτεουσῆζῶνο,
κι' εἶναι μὲ δίπλωμα, παιδίᾳ, κόπτης καί ράπτης πρώτος
κι' ἀπὸ πολλοὺς ἡ τέχνη του δικλακεῖτ' εὐγλώττως,
ἀλλ' ἔχει καί Κατάστημα κομφῆτης πολλῆς
καί λέγεται καί ροκχιζᾶ, τούτῃσι τῆς Ἀλλῆς.
Καί σὺς κληνωτικίζομεν, πέσετε κοιμηθῆτε,
κι' ὀλίγον ὕπνον πάρτε κι' ἀμέσως σηκωθῆτε,
καί 'στουὺ κύρ Γεωργῆρ ρέρετε νὰ κόμτε ξανὰ
τᾶ ρούχα τᾶ περίφημα τᾶ καλοκαιρινά,
πάρτε καί τὸ κεμερί σας κι' ἀρῶν κοντὰν πληρώσετε
καί σῦρτε 'στὸν περίπατο γὰρ νὰ τᾶ καμρώσετε.